

זוהר דין תורה

מה שלא שומעים מרבני הערב!!!

אור הזוהר 592 ★ אדר א' תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות נ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גרולי הצריקים אומרים ללמוד זוהר הקדוש

רבי שלום יהודה גורס
האדמו"ר מהאלמין
נשיא מפעל הזוהר העולמי

דין תורה בבית דין של מעלה

חמץ, השיב שהוא לא רצה ליקח רק חבריו הכריחו. אמרו שם שחבירו יבוא לעולם האמת להעיד שלקחת הסם שלא ברצונך רק מחמת הכרחתו, ובא בלילה בחלומו אליו וביקש ממנו היות ואנשים אחרים אנחנו, לכך במטותא מינך שתבוא להעיד עלי. ובבוקר וירא והנה חלום, והסיחו מדעתו באמרו "חלומות שוא ידברון". ובלילה השני והנה עוד הפעם בא כדאמול, וכך ה' כמה לילות. והלך אל ר' משה טויבש ז"ל בעל קרני ראם, וסיפר שכבר כמה לילות הוא בא וחוזר ובא וטענתו בפיו שאבוא להעיד בעולם העליון, על כן תנה לי עצה נכונה. והשיב לו, שבאם יבוא עוד הפעם תאמר לו שעל פי דין תורה התובע הולך אחר הנתבע, לכן יבוא הוא אל בעל קרני ראם, ובכאן יעיד עליו. וכך הוה. כשבא אליו אמר לו כמו שצוהו, בא לו הנפטר עוד הפעם בחזרה ואמר היות שאדמו"ר מבעלזא זי"ע הוא חד מבי דינא של מעלה, לכן תוכל לילך אצלו ושם תעיד. ולכן בא לכאן אל הרב מבעלזא, זי"ע ועכ"י.

מעשה נורא באחד שהכריח לחולה לקחת סם (מעדעצין) שהיה בו חשש חמץ, וכדנו אותו בבית דין של מעלה, פסקו שחבירו צריך לבוא לבית דין של מעלה להעיד על זה

בספר דברי אמונה בשם הרה"ח רבי יואל אשכנזי זצ"ל, הנה איש אחד מיאס בא אל כבוד הגה"ק שר שלום מבעלזא זי"ע, ואמר למשמישי הרה"ק שצריך ליכנס פנימה בדבר נחוץ מאוד. כשנכנס לקודש פנימה, אמר לו הרה"ק זי"ע: פתח פוך ותעיד. פתח פיו ואמר: אני מעיד שחברי ירא ליקח הרפואה מחמת שה' בה חשש חמץ, אלא מכיון שה' פיקוח נפש הכרחתני ליקח הרפואה. אמר לו הרב ז"ל: תוכל לילך לשלום.

כשיצא מהרב ז"ל, שאלו אותו מה היה המעשה, וסיפר שאברך חברו וידידו היה חולה, והוצרך ליקח סם רפואה, אלא כיון שה' בו חשש חמץ, לא רצה לקחתו, ואני הכרחתני ליקח אותו. וכשמת ועלתה נשמתו לפני בית דין של מעלה רצו לדון אותו על מה שלקח הרפואה שהיה בה חשש

שער הגלגולים

השנה תפקד בנן זכר. וכן ה' לתשעה חדשים ילדה בן זכר, ילד נחמד למראה וטוב תואר שאין דוגמתו. לסוף שנתים נסעה אתו אל הבעש"ט זי"ע שיברך אותו, וכשבאה להבעל שם טוב לקח את הילד בידיו וחיבקו ונשקו ואחר כך נסעה לביתה וכשבאתה לבית נפטר הילד לא עלינו. האשה צעקה מרה ובכתה מאין הפוגות על פטירת הילד, ונסעה להבעל

מעשה נורא באחד שהיה צריך להתגלגל שוב בעולם הזה עבור שינק מנכרית שנתיים הראשונות מחייו **מובא** בספרים, שהרב הקדוש רבי חיים מקאסוב זצ"ל סיפר מעשה נורא: פעם אחת באה אשה אחת לפני הבעל שם טוב זי"ע ובכתה לפניו היות שהיא לא עלינו חשוכת בנים, שיברך אותה שתלד בן זכר. והבטיח לה הבעל שם טוב זי"ע שבזו

גלתה יהודה מעוני שאכלו חמץ בפסח - מכאן דעונש אכילת חמץ בפסח הוא גלות

ואמרת בזה על פי עובדא שהיה באיש אחד שהיו לו קשרי מסחר עם אדונים בעלי אחוזות, ובחול המועד פסח היה אצל אדון אחד בעניני מסחר, ואירע לו מקרה רע רח"ל דאותו האדון כיבדו בכוס שכר, והיהודי, ששכח שפסח היום, שתה השכר.

אחר כך כשנזכר בא אל הגאון ר' יוסף שאול נתנזון זצ"ל אב"ד לבוב, בעל מחבר ספר שואל ומשיב, לקבל תשובה על זה. הגאון בעל שואל ומשיב שלחו להרה"ק מוה"ר יהושע זצ"ל מבעלזא, וציוה עליו שבשובו מבעלזא יבא אצלו עם תשובת הרה"ק מבעלזא. ויהי כאשר סיפר האיש למהר"י מבעלזא מה שאירע לו, וביקש תשובה על מעשהו, הורה לו הרה"ק מבעלזא שישע מביתו לארץ הקודש.

כששמע הגאון בעל שואל ומשיב את תשובת הרב הקדוש מהר"י מבעלזא, אמר שהיה רוצה לדעת מקור ענין זה שציוה עליו לנסוע לארץ הקודש. ואמר הרב הקדוש מבעלזא שהמקור לדבר זה הוא ממדרש איכה: גלתה יהודה מעוני שאכלו חמץ בפסח. **מבואר דעונש אכילת חמץ בפסח הוא גלות.** ואם אדם צריך כבר לגלות מביתו למקום אחר, מוטב כבר שישע לארץ הקודש.

הרב הקדוש מבעלזא והגאון בעל שואל ומשיב מגלים לנו הסוד, דמי שנכשל באיסור חמץ דכתיב בו הטעם גרשיים, צריך לנדד מביתו בגלות.

אחר כך אמר הגאון מורינו הרב רבי יוסף שאול זצ"ל: **ראו איך שיש לצדיקים עינים פקוחות ומאירות בתורה, דהטעם שעל תיבת ונכרתה** (שמות י"ב), **האמור גבי אוכל חמץ הוא גרשיים, מה שאין כן בשאר מקומות דכתיב בהו נמי ונכרתה, אין הטעם גרשיים, לרמוז דהתיקון של עון חמץ בפסח הוא גלות, ע"כ.**

ורואים אנו בזמנים הללו שהרבה אנשים מאנשי שלומינו בארץ הקודש ובתפוצות הגולה, צריכים לנדד למרחקים למשך שבועות או לחדשים לקבץ כסף עבור מטרות שונות, וטעמא מיבעיא מדוע אחד צריך לנדד למרחקים כדי למצוא את לחמו, והלא הקדוש ברוך הוא זן ומפרנס לכל, ויכול להזמין להם פרנסתם גם במקומות מושבותיהם. אך אחר שהרב הקדוש מבעלזא והגאון בעל שואל ומשיב גילו לנו הסוד הזה, דמי שנכשל באיסור חמץ כתיב בו טעם גרשיים, שצריך לנדד מביתו בגלות, אפשר דאנשים אלו נכשלו בעונותינו הרבים בחשש של איסור חמץ אף במצות שאכלו, על כן צריכים לגלות מביתם ולמצוא טרף לחמם במרחקים.

וצריכים אנשים אלו ללמוד מזה מוסר השכל שכל עיקר הטעם שהולכים כל כך הרבה בגלות הוא אולי משום שנכשלו באיסור חמץ רח"ל, ומהם ילמדו אנשים אחרים, שתודה

שם טוב וזעקה על פטירת הילד. ויען לה הבעל שם טוב: אל תצטערי על פטירת הילד, והמעשה כך הי': מעשה במלך שלא היו לו בנים, ויתיעץ עם יועציו בענין זה. ויאמרו לו רק היהודים יכולים לעזור לך בזה לפעול עבורך ישועה. ויתן צו ליהודים שיתפללו לה' שיהיה לו בן, ואם לא יולד לו בן בשנה זו, בל יראו ובל ימצאו במדינתו ויגרש אותם מארצו אנשים נשים וטף, ויתאספו כל היהודים בחדרה גדולה בבית הכנסת ויבכו ויצעקו במר נפש.

והנה נשמה גדולה בשמים ששמעה צעקת בני ישראל, השתתחה לפני הקב"ה שהיא רוצה להיות בן להמלך למען הציל את היהודים מן הגזירה. בקשת הנשמה נתקבלה ובאותה שנה נפקדה המלכה בבן זכר נפלא. בהגמל הילד התחילו לחנכו בלימודים, כי הי' מוחו נפלא וחריף. ויגדל הילד בלימוד ובכל מיני חכמות. ויקרא המלך כומר אחד מהכומרים ויורהו לקחת את הילד ולחנכו בלימודים. ויען הכומר שהוא מסכים להוראת המלך כמובן, אבל תנאי התנה: מכיון שבכל יום הוא עולה לשמים, הנה אז לא יכנס הילד אליו. ויסכים המלך על דבריו, ויקח הכומר את הילד וילמדוהו כל מיני חכמות. פעם אחת נכנס אליו הילד בעת שהי' הכומר מתבודד, וירא והנה הוא לבוש טלית ותפילין ומתפלל. וישאל הילד: מה זאת? ויען הכומר ויאמר: מכיון שגילית סודי אגלה לך את האמת.

דע לך כי יהודי אני ורוב שנותי עברו עלי כן. לומד אני גמרא ומתפלל, והלימוד הוא מתוק מדבש. רק אבקשך על נפשי שלא תגלה חלילה דבר זה לשום ילוד אשה, כי באם חס ושלום יודע למלך בטח ידונו אותי למיתה. ויבטיח הכומר לבן המלך שילמוד אתו בכל יום גמרא וספרי קודש של היהודים. ושמח מאוד לב הילד ללימודים אלה ואמר להכומר שהוא רוצה להתגייר, ויבקש ממנו עצה איך להביא הדבר לפועל. ויאמר לו הכומר שיבקש מאביו, היות שהוא רוצה ללמוד דרכי המדינה, לכן יתן לו רשות לנסוע לכל מקומות המדינה להתוודע עם השרים והמושלים, ואביו המלך נתן לו רשות על זה. ויברח בן המלך למדינה אחרת ובא אל היהודים. ושם הלך אל הרב ונתגייר ונעשה אחד מהצדיקים. כאשר פטר בן המלך ובא לפני הבית דין של מעלה, לא מצאו בו שום נדנוד חטא, כי היתה נשמתו קדושה, ודנו אותו לגן עדן.

ויבא מקטרג אחד ויאמר שיש לו ללמד חובה אחת עליו במה שינק מנכרית שנתים הראשונות מחייו. ואף שהי' זה מאונס, אבל גם זה דורש תיקון. ויצא פסק הדין שצריך להתגלגל שוב בעולם הזה ולהוליד אצל בת ישראל ולינק ממנה שתי שנים וזוהי יתקן הפגם הנ"ל. וסיים הבעש"ט להאשה: ועכשיו מה איכפת לך שילדת נשמה גדולה וקדושה זו, את צריכה לשמוח שנפל בחלקך דבר גדול כזה.

(נפש ישעיה דף ע"ד)

לנפשי, וע"ד אברהם דהוה חיים לכל בני עלמא סליק על' קוב"ה כאילו הוא ברא לו דכ' ואת הנפש וגו.

אלקנה זכה לכן כשמואל מפני שזיכה את הרבים

בספר שמואל א', א', אומר, ויהי איש אחד כו' ושמו אלקנה גו', פסוק ג' ועלה האיש ההוא מעירו מימים ימימה להשתחות ולזבוח לה' גו'.

אלקנה הי' עולה לשילה ארבע פעמים בשנה, שלשה מן התורה, ואחת שקבל עליו

בנדבה, שנאמר ועלה כו' [ונאמר בענין זה (שם כ"א) את זבח הימים ואת נדרו דמשמע חוץ מן שלש רגלים, ישועות יעקב] עלה אלקנה ואשתו ובנו ובני ביתו ואחיו ואחיותיו וכל קרוביו היו עולין עמו, ואמר להם למדו דרך עבודה מן הכנענים ומן העכו"ם שעשו דרך עבודה לעבודה זרה שלהם אף על פי שהם הבל וריק ק"ו שאתם צריכים לעשות דרך עבודה ולעלות לפני ארון ברית ה' שהוא א-ל חי וקיים בריך שמי' לעלם ולעלמי עלמיא, אמר להם שיעלו כולם עמו וכשעולים עמו בדרך היו לנין ברחובה של עיר, והיו מתקבצין האנשים לבד והנשים לבד שכן האיש הי' מדבר עם האיש, והאשה עם האשה וגדול עם הקטן, והיתה המדינה מרגשת והיו שואלין להם להיכן תלכו ואומרים להם לבית האלקים שבשילה שמשם תצא תורה ומעשים טובים ואתם למה לא תבאו עמנו ונלך ביחד, מיד עיניהם משגרות דמעות ואומרים להם נעלה עמכם, וכן אמר להם עוד הפעם עד שעלו עמו.

לשנה הבאה עלו חמשה בתים, ולשנה האחרת עלו עמו עשרה בתים, ולשנה האחרת הרגישו כולם לעלות והיו עולין עמו כמו ששים בתים, ובדרך שהי' עולה שנה זו אינו עולה לשנה האחרת, עד שהיו כל ישראל עולין והי' אלקנה מכריע את כל ישראל לכף זכות, וחינך אותם במצות וזכו רבים על ידו.

הקדוש ברוך הוא שהוא בוחן לבות וכליות אמר ליה לאלקנה אתה הכרעת את ישראל לכף זכות וחנכת אותם במצות וזכו הרבים על ידך אני אוציא ממך בן שיכריע את כל ישראל לכף זכות ויחנך אותם במצות ויזכו רבים על ידו, הא למדת בשכר מעשה אלקנה - שמואל. (תנא דב"א רבא, פרק ח')

לה' לא היו צריכים לנדוד למרחקים עד עתה, שידעו מכאן ולהבא גם כן ליהזר מאוד בענין שמירת המצות, שיהיו באופן מהודר ביותר בלא שום חשש ופקפוק של איסור חמץ כלל. והנה מובן מאילו דבני ישראל שאכלו מצות ביציאתם ממצרים, אשר התורה הק' מעידה על זה שהיו עוגות מצות כי לא חמץ, היו המצות האלו שמורים מן השמים שלא יהא בהם אפילו נדנוד וחשש של חמץ ח"ו.

מעשה בנער אחד בן שבע שנים יתום שהיה שוטה והציעו שילך לבית חינוך לילדים ושם צריך לאכול נבילות וטריפות כשאר ילדי נכרים שבשם.

היה עובדא נוראה בימי החתם סופר זכרוננו צדיק לברכה בנער אחד בן שבע שנים יתום מאד, אינו מבין מה שמדברים אליו, מדבר ואינו יודע בעצמו מה מדבר. כל מעשיו, רמיזותיו וקריאותיו מעידין ומגידין שהוא שוטה ודעתיה קלישתיה מאד. ואחר התייעצות עמוקה של הרופאים המומחים הציעו העצה היחידית שילך לבית חינוך לילדים כאלה, ובלי שום ספק יתעלה שם על כל פנים להגיע למעלת בעל אנושי לישא וליתן ולכלכל דבריו במשפט לטרוף טרף לו, אבל דא עקא כי בשום אופן בל ינתן להביא לו מאכלות כשרות וצריך לאכול נבילות וטריפות כשאר ילדי נכרים שבשם.

והניף ידו מרן רשכבה"ג מהר"ם סופר זצ"ל בכח תורתו להמציא היתר להנעלב הלזה וסיים דבריו כהאי לישנא: ומכל מקום העידו קדמונינו זכרונם לברכה שעל ידי מאכלות אסורות בנערות מטמטם הלב ומוליד לו טבע רע, עדיין אני אומר מוטב שיהיה שוטה כל ימיו וכו'.

(שאלות ותשובות חתם סופר אורח חיים סימן פ"ג, נפש ישעיה)

כל מי שמרחם על המסכן ומחזיר לו נפשו מחשיב לו הקדוש ברוך הוא כאילו ברא אותו

ובזוהר הקדוש פרשת ויקהל (דף שמ"ג על הפסוק הנ"ל) וזה לשונו: תא חזי מאן דחייס למסכנא ואתיב לי' נפשי' קב"ה סליק על' כאילו הוא ברא

